

Но князът искаше сам да заглуши тревогата, която внезапно бе обхванала и него. Необяснима, безсмислена тревога, която стиска гърлото и изстудява пръстите на ръцете.

Надвечер, в далечината се изрязаха могъщите горди кули и яки стени на Царевецката крепост.

Бавно и тържествено мина шествието сред две редици ликуващ народ и спря под южното подножие на Царевец. Архиепископ Василий, обкръжен от всичките епископи, посрещна и благослови победителя. След това тримата братя отлетяха като птици по каменния рът. Там, там, зад тия <sup>високи</sup> ~~високи~~ кули, бяха близките на сърцата им.

Защо Елена не излезе да ни посрещне както други път при първата порта? - си мислеше Асен, докато под копитата на коня му звънко ехтяха плочите на дворчето, заградено между крепостните стени. И при втората я нямаше. И при третата. Страшно <sup>вмъкване</sup> ~~тревожно~~ <sup>вн</sup> ~~сърцето~~ лицето му. Изведнъж една светла сянка прегради пътя му, той скочи на земята, две <sup>голи</sup> ~~голи~~ ръце обвиха врата му, благоуханен дъх обля почернялото му от <sup>17</sup> ~~сълз~~ <sup>сълз</sup> ~~лицето~~ лице.

- Асене! Най-последно... жив, здрав. Господи и Света Богородице, благодаря ви!

Иоан <sup>ц</sup> ~~ц~~ Александър дърпаха баща си за дрехите и скачаха като обезумели от радост жребчета.

Петър прегърна майка си. Но изведнъж се дръпна от ръцете <sup>с пошъпнало лице</sup> ~~и, изхлипа~~ ~~месеци~~.

- Кога? - пошъпнаха треперящите му устни.

- Завчера... - изхлипа старата царица.

- Но где е Мария? - се чу ясният тревожен глас на Иванница. - Где е Мария? - той остави коня си на един оръженосец и се затече към палата.